

ΑΡΑΒΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΟΥ ΑCHMET ABDULLAH

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ



ΠΟ την περασμένη ζωή του, δυό άναμνήσεις έμειναν ζωηρές στη μνήμη του Χασσάν: Η άνάμνησις τής γερόντισσας μητέρας του κι' η άνάμνησις τής Φατιμά, τής κόρης του Νταούντ. Άλλοτε, χρόνια δόλοκληρα, κάθε βράδυ, συναντούσε τή Φατιμά τήν ώρα που έκεινη γύριζε από τή βροχή με τά πρόβατα του πατέρα της. Και ο Χασσάν, σοβαρός, όπως ταιριάζει σ' έναν καλό Μουσουλμάνο, τή χαριετούσε με λίγες λέξεις: «Ό Άλλαχ να σου χαρίζη τήν ειρήνη!»

Τίποτε περισσότερο!... Βλέπετε, ή ζωή τών νομάδων είνε σκληρή κι' έπίπονη. Οι Βεδουίνοι, σάν όλα τά παιδιά τής έρήμου, είνε τραχείς, έχουν λιγοστά τά λόγια τους, όπως λιγοστό είνε και τό χορτάρι τής έρήμου.

Όστόσο, έκείνο τό βράδυ, τήν παραμονή τής ήμέρας που ο Χασσάν θάφευγε απ' τήν πατρίδα του, κάποια ξεχωριστή τρυφερότης ύπήρχε στον χαριετισμό του προς τή Φατιμά. Στάθηκε μάλιστα και τής μίλησε. Τής είπε πόσο μισούσε τήν έρημο και τή σκληρή ζωή της κι' ότι θά πήγαινε να βρή τήν τύχη του στις πολιτεές. Έκει θά γινόταν πλούσιος!

—Ίνσάλλαχ! Νά δώση ο Θεός! τού άπάντησε ή νέα.

Και ξαφνικά τόν φίλησε στό στόμα. Χαρίστη λέξι, οι δυό νέοι, χωριστήκαν. Έκείνος πήγε στη σκηνή του, κοντά στη μάνα του, κι' έκεινή, με τό κεφάλι σκυφτό, σέροντας τά πόδια της, σάν νάνουισσα μιά ξαφνική κούρασι, έπέστρεψε στη σκηνή του πατέρα της.

Ό Χασσάν, κουρασμένος από τό κοπιαστικό ταξείδι του, έφτασε τέλος μπροστά στην πύλη τής Μαυριτανικής πόλεως του Φέζ. Ό φρουρός άξιωματικός τόν σταμάτησε κι' άπότομα τόν ρώτησε ποιός ήταν και τί ζητούσε.

—Άνήκω στη φυλή του Μπένι Μούρα, άπάντησε ο νέος, τής όποιος άρχηγός είνε ο Σεΐχης Σελλι-έζ-Ζουρ, έρχομαι από τήν δασι του Ζέμλα, που άπέχει τρεις μέρες δρόμο, με τις καμήλες από τή Μέκκα.

—Και τί γυρεύεις έδω, σκύλε τής έρήμου, έσύ, ένας Βεδουίνο;

—Χουσάφι κι' έλευθερία!

—Χουσάφι, πάει καλά! Άλλά με τή λέξι έλευθερία τί έννοεις; ρώτησε καχύποπτα ο άξιωματικός.

—Έννοώ τήν έλευθερία από τή σκλαβιά τής έρήμου!

—Ά! έπτε ο Μαυριτανός. Κι' από σκυλλ τής έρήμου που είσαι,

ποσιπιάς να γίνης σκλάβος στο παζάρι; Δεν ξέρεις τήν ιστορία του γαΐζου, που ταξιδεύοντας με τήν έλπίδα ν' άποκτήσῃ κέρατα έχασε τ' αυτιά του;

—Τ' αυτιά του ήσαν δικά του και υποπόθησε να τα χάσει, άφοι ήθελε!

—Σωστά! Άλλά γιατί δεν έμεινες στην Άγυπτο ή στο Άλγέρι, άποο πέσασες απ' τήν τής νύσες; Κι' έκει ένει χουσάφι. Γιατί προτίμησες νάρθης στο Μαρόκο;

—Γιατί δεν μ' άρεσαν τά μούτρα τών Φράγκων, που διεύθυνον έκει! Έδώ ούσπαν πώς ένει ο τόπος τών Μουσουλμάνων και γι' αυτό ήρθα. Έλα, ταρσαμέρις κι' άφησέ με να περάσω!

Δεκαπέντε χρόνια είχαν περάσει από κείνη τή μέρα, κι' ο Χασσάν είνε φθάσει στο σκοπό του. Φορούσε τώρα μεταξωτά μπουσουλία κι' οι φίλοι του τόν χαριετούσαν με σεβασμό. Όταν τόν αντίαιναν στο δρόμο. Κι' όταν περνούσε από παζάρια, τά παιδιά ψιθύριζαν άναμαξού τους:

—Αιπού λ νουζού! (Ό πατέρας του χουσάφισ!).

Πολύ γρήγορα ο Χασσάν είνε πετύχει αυτό που ήθελε. Άπό μικρός υπάλληλος, έγινε σε λίγο συνέταρος στο μαγαζί του άσεντικού, ο όποιος στο τέλος, έκτιμώντας τήν εργατικόν

τητα του νέου, τόν πάντρεψε με τή μοναχοκόρη του και τόν έκανε κληρονόμο του.

Ό Χασσάν άγάπησε με πάθος τήν ώμορφη Ζεμπίντα, και στην άρχή του γάμου του συλλογίζονταν με σίκο τή φτωχή, μικρούλα Φατιμά, τήν κόρη του Νταούντ. Όσο μάλιστα περνούσαν τά χρόνια, τόσο πιο ώμορφη γινόταν ή Ζεμπίντα. Ήταν σάν τό λουλούδι που από τρυφερό μπουμπούκι είνε φθάσει σ' όλη τή άνθησί του.

Όστόσο έκείνη δεν άνταποκρινόταν στα φλογερά αισθήματα του άνδρός της. Έκείνη άγαπούσε τόν Άγκρα-έλ-Μαχιούμπ, έναν γνήσιο Μαυριτανό, τόν όποιο όμως ο πατέρας της ούτε ν' άκούση ήθελε για σύζυγο τής κόρης της. Κι' όταν ή Ζεμπίντα, ύπακούοντας στη θέληση του πατέρα της, παντρεύτηκε τόν Χασσάν, τό παιδι τής έρήμου, έστειλε στον άγαπημένο της τήν ίδια μέρα του γάμου της, ένα σημείωμα με μιά πιστή σκλάβια, στο όποιο τού έγραφε:

«Όταν ο Άλλάχ κλείνει μιά πόρτα, άφένει άλλη άνοιχτή!»

—Που βρίσκεται αυτή ή δεύτερη πόρτα; ρώτησε τότε ο νέος

μ' έν άλλο σημείωμα.

—Στό δρόμο Σίντι Μπουσίνα κι' είνε ή πίσω πόρτα του σπιτιού μας! άπάντησε ή νέα.

Τά χρόνια περνούσαν κι' ο Άγκρα-έλ-Μαχιούμπ, τόν όποιο ο Χασσάν χαριετούσε ως φίλο, έμπαινε τακτικά από τήν πιονή πόρτα του σπιτιού, και περνούσε ώρες άφάνταστης εύτυχίας στη θερμή άγκαλιά τής ώραίας Ζεμπίντα. Και μολονότι ή γενοιά είνε μάτια κι' αυτιά και πολλά λεγόντουσαν εις βάρος της συζύγου του Χασσάν, ώστόσο αυτός, όπως συμβαίνει συνήθως, δεν ήφερε τίποτε...

Μιά μέρα, ένας προσκυνητής τής Μέκκας, ο όποιος έτυχε να περάση από τήν δασι του Ζέμλα, έφερε στον Χασσάν χαριετίσματα από τή μάνα του. Κι' από έκείνη τή στιγμή, ο Χασσάν νουστάλησε τήν πατρίδα του, έννοιωσε έναν πόνο στην καρδιά του και μιά μεγάλη έπιθυμία να ξαναδη τή υάνα του προτού πεθάνει.

Τού φάνηκε έκείνο τό βράδυ πώς ή άτμόσφαιρα ήταν εξαιρετικά βαρεία, πνιγερή! Και ξαφνικά φώναξε:

—Ζεμπίντα!

—Η γυναίκα του ξαφνιασμένη, έτρεξε κοντά του

—Ζεμπίντα! έπτε ο Χασσάν. Θέλω να πάω στην πατρίδα μου.

Να κάνω ένα σύντομο ταξείδι ως έκει. Έρχεσαι μαζί μου;

—Νοστάλησες τήν πατρίδα σου, Χασσάν; Πήγαινε λοιπόν!

Άλλά έγώ δεν μπορώ νάρθω. Τί να κάνω έκει στην έρημο; ΕΙ-μαι μαθημένη έδω, βλάπτεις...

—Ω, έλα μαζί μου, άγαπημένη μου! Θα πάμε με τό βατόρι ως τή Γιέντα κι' από κει στη Μέκκα. Θα ταξιδέψης μ' όλη τήν άνάπαυσή σου, σου τό υπόσχομαι!

—Όχι! Όχι! Φοδούμαι τήν έρημο! Πήγαινε μόνος σου, Χασσάν!

Έκείνη τή στιγμή ένα παράξενο σφύριγμα, σάν κελιάδιμα πουλιού που φωνάζει τό ταίρι του, άκούστηκε από μακριά. Η Ζεμπίντα άναγνώρισε τό σύνθημα του άγαπημένου της Κι' αποφασιστικά έπτε:

—Είσαι νευριασμένος άπόψε, Χασσάν. Πήγαινε να περπατήσης λιγάκι.

—Μά κάνει άφορήτη ζέση άπόψε!

—Δεν πειράζει, ο καθαρός άέρας θά σου κάνει καλό. Πήγαινε!

—Ισως νύχης δίκης. Μη με περιμένεις, πλάγιασε να κοιμηθής. Πιθανόν να λείπω πολλή ώρα. Καλή νύχτα, γλυκειά μου Ζεμπίντα!

—Καλή νύχτα, άφέντη μου! Πέντε λεπτά κατόπιν, ή Ζεμπίντα βρισκόταν στην άγκαλιά του καλού της...

Ό Χασσάν μ' άργό βήμα διέσχισε τους έρημικούς δρόμους του παζαριού, πέρας από τή μεγάλη πύλη και βγήκε έξω από τήν πόλι. Μιά βαθεία σιγή, ήταν

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΤΕΥΧΟΥΣ
ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»ΤΟ ΕΡΩΤΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ
ΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΣΑΝΔΗΣ

„ΘΥΣΙΑ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ“

Ή πλέον παθητική, ή πλέον σπαρακτική, ή πλέον περιπετειώδης και δραματική Ιστορία έρωτος

ΕΠΙΣΗΣ ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΤΕΥΧΟΣ
ΤΑ ΠΕΡΙΦΗΜΑ„ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ
ΕΤΩΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΩΝΟΣ“

Γραμμένα από τόν συνουδύσαντα τούς πρώτους μας βασιλείς στην Έλλάδα, Βαυαρό αξιωματικό ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟ ΝΕΖΕΡ

Άπο τά άπομνημονεύματα του άειμνήστου Νέζερ περνά όλη ή ζωή τής ρομαντικής έκείνης εποχής, με τούς βασιλείς της, τούς αθώκούς, τούς άγονιστάς, τό λαό κλπ. κλπ.

ΤΕΛΟΣ, ΣΤΟ ΙΔΙΟ ΤΕΥΧΟΣ

„Η ΒΥΖΑΝΤΙΝΕΣ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΕΣ“

Το πολύκροτο Ιστορικό έργο του Γάλλου συγγραφέως ΠΩΛ ΑΔΑΜ

Α' Η ΕΥΣΕΒΕΣΤΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ ΕΙΡΗΝΗ
Οι Εικονοκλάσται, οι έμφύλιοι πόλεμοι, έρωτες και μιση μέσα στην Αούή, κλπ. κλπ.

